

Vive la Catalogne!

"Són vius, els catalans: els problemes, els dèficits, els militars, la Conferència Episcopal i altres molèsties, que se'ls quede Espanya. Ells només se n'emporten els avantatges, sense cap inconvenient. Així s'entén que consideren la no-independència com un privilegi, i tant!"

El senyor Jean Daniel, director i editorialista múltiple del *Nouvel Observateur*, és ja fa molts anys un dels pontífexs de l'opinió pública francesa, de l'opinió d'esquerres, il·lustrada, filosòficament cartesiana, pagada d'ella mateixa, informada, i fidel creient en allò que en diuen "els valors republicans". Els valors republicans són la igualtat dels ciutadans, la llibertat, la societat laica, i l'estat. L'estat, a França, vol dir la bandera tricolor damunt dels campanars de les esglésies, i la República una i indivisible, una pàtria, una nació, una llengua, un poble, etcètera. Els valors republicans, és a dir la tradició democràtica integrada en l'esquerra, o viceversa, són refractaris, com la filosofia cartesiana, a tot allò que ara en diuen "nacionalisme": el nacionalisme modern el van inventar ells fa dos-cents anys, però mantenen la fantasia que això seu, paradigma i exemple universal del patriotisme d'estat, no és nacionalisme, que és una altra cosa molt democràtica i molt republicana. Nacionalistes són els altres, gent primitiva i exaltada, poc racional i poc republicana, com els corsos, els bascos, els croats, els flamencs, i algunes altres tribus escassament civils —inclosa la gran tribu germànica— i que no han llegit el *Discurs del mètode*. Per això els costa de classificar els catalans.

Els quebequesos, per exemple, són fills de mare normanda, parlen francès, i per tant són íntimament simpàtics i parents de la casa, però no semblen cartesians a hores d'ara, i doncs són fàcils de classificar a pesar de tot. Els catalans no: sembla que són nacionalistes, però sembla també que han llegit el *Discours de la Méthode*, i això descol·loca profundament el senyor Jean Daniel. No és el primer, ja ho he comprovat més d'una vegada. He vist al senyor Alexander Bloch, posem per cas, secretari general del PEN Club Internacional, situar Catalunya al cel dels bons exemples que hom hauria d'imitar, de Skopje fins a Riga, com a mínim. El senyor Bloch crec que és rus de naixement i jueu de família, però francès més que francès de pensament, essència de París, cosa que dona més mèrit a la seua admiració. I no he posat debades la comparança de Quebec. Jean Daniel, que degué visitar Barcelona durant la campanya electoral, afirma: "Aquesta província (aquesta nació?) no és tan sols apassionant perquè acull ciutats en ple ascens internacional com Barcelona, sinó perquè el seu status polític limita amb l'exemplaritat. Només per la via democràtica, fugint del centralisme madrileny, apartant-se de la violència basca, els catalans afirmen la pròpia singularitat amb un èxit que

és tota una conquesta. Després de passar uns dies amb ells, m'he dit que si jo fóra quebequès, diria: Visca Catalunya!"

Això mateix, *voilà*, sempre havíem pensat, innocents, que el Quebec era un exemple per als catalans, i ara resulta que no, que és el contrari. El senyor Jean Daniel s'explica: tots dos països (províncies?, nacions?) tenen un poderós nacionalisme de llengua, tots dos tenen relacions difícils amb el poder central, i un sentiment nacional (sic) més dirigit a la pròpia regió (sic) que no a l'estat. Però el gran descobriment és aquest. "La diferència essencial és que els catalans viuen la seua no-independència com un privilegi, mentre que els quebequesos la viuen com una frustració". Això és el que li han explicat a Catalunya al director del *Nouvel Obs*. Que els catalans volen anar fins al fons de l'autonomia, i que s'hi troben tan amples i tan a gust, tant... "que del regne [*d'Espanya*] només prenen els avantatges". Són vius, els catalans: els problemes, els dèficits, els militars, la Conferència Episcopal i altres molèsties, que se'ls quede Espanya. Ells només se n'emporten els avantatges, sense cap inconvenient. Així s'entén que consideren la no-independència com un privilegi, i tant! Un privilegi envejable, un privilegi únic, una singularitat absoluta. "*Pour le monde entier, la Catalogne n'est pas l'Espagne*", conclou el llarg paràgraf explicatori. No es veu clar si no és Espanya pel "nacionalisme de llengua" (cosa que a Jean Daniel no li faria cap gràcia), o per aquesta especialíssima elegància de traure'n tots els avantatges sense haver-ne de compartir la identitat.

El senyor Daniel potser no ha entès del tot l'estat de la qüestió (diu que les "institucions federals i la Corona" ja responen a totes les preocupacions dels catalans com a "petit país"), però tant se val. Ha fet un esforç digne de lloança. Les relacions entre els partits, no les entén tampoc, les relacions entre Pujol i González, menys encara: "*c'est compliqué*". Però sí que entén una cosa, malgrat tot: "que aquest país té una salut políticament reconfortant". I en això sí que estic d'acord. Vist amb una mica de perspectiva, ell de l'altra banda dels Pirineus, jo d'aquesta banda del riu de la Sènia: és cert. Vista la campanya electoral: era reconfortant veure els cinc candidats passejant per la Rambla, somrient i fent bona cara (s'imaginen Felipe, Anguita, Aznar somrients junts i passejant per El Prado?). I vist el resultat, i les reaccions després del resultat. Reconfortant. Deu ser que, en efecte, "*la Catalogne n'est pas l'Espagne*"? Moralment, si més no, quin descans! **Joan F. Mira**